

வெளியீடு எண் 118.

மூத்தநாயனார்

—

திருவிரட்டைமணிமாலை

(உரையுடன்)

Kmm0944

திருவாவடுதுறை ஆதினம்

உ
சிவமயம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம்
இருபத்தொன்றாவது குருமகாசந்திதானம்
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்
ஜன்மநக்சுத்திர விழாமலர்.

ஏவிளம்பி - பங்குனி - மக

24—3—58.

வெளியீடு எண் 118.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

கபிலதேவநாயனார்

அருளிச்செய்த

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

(உரையுடன்)

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினம்

இருபத்தொன்றாவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

வெளியிடப்பெற்றது.

திருவாவடுதுறை

1958.

ஸ்ரீ நமசிவாயமூர்த்தி அச்சகம்,
— திருவாவடுதுறை. —

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்
இருபத்தொன்றுவது குருமகாசந்திதானம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

முகவுரை

‘வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழமறை வாழப்
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத ஐந்துகர மூன்றுவிழி நால்வாய்
ஆனைமுக னைப்பரவி அஞ்சலி செய்கிற்பாம்.’

—சேக்கிழார் சுவாமிகள்.

எடுத்த காரியங்கள் இடையூறின்றி இனிது முடிய
விநாயகப்பெருமானைப் போற்றுவது நமது நாட்டில்
தொன்றுதொட்ட பழக்கம். ஆதாரங்களின் அடி
நிலையாயுள்ள மூலத்தானத்தில் (மூலாதாரத்தில்) சித்தி
லட்சுமி, புத்திதேவி ஆகிய இருபெருந்தேவியரோடும்
நாலிதழ்க்கமலத்தில் முக்கோணசக்கரத்தில் பிரணவ
வடிவாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே விநாயகப்
பெருமான்.

இறைவன் சிருட்டி உன்முகராகத் திருவுள்ளம்
பற்றியபோது பரநாதத்திலிருந்து பரப்பிரணவமாகிய
ஒலிவடிவின் தாய் தோன்றிற்று. அதுவே சத்தப்
பிரபஞ்சமாய் - வித்தைக்கு அடியாய் - பொருள்களை
விளக்கும் பரமகாரணமாய் அமைந்தது. அந்த ஒலி
யாற்றலே விநாயகப்பெருமான்.

தமிழ்நாட்டில் இசைத்தமிழால் இறையொளியை
எங்கும் நிலைபெறுத்தவந்த ஞானசம்பந்தப்பெருமான்.

‘ பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே ’

என்று விநாயகப்பெருமான் அவதார விசேடத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இதனால் சிவம், உலகத்தைப் புனருற்பவம் செய்தருளவேண்டும் என்ற திருவுள்ளப் பாங்கோடு சத்தியை நோக்க, அகார உகாரங்களாகிய இரண்டு எழுத்துக்களின் சேர்க்கையாலாகிய ஓங்கார வடிவினர் உதயமானார் என்ற ஓர் உண்மையையே உலகம் உணரற்பாலது.

விநாயகப்பெருமானைப் பற்றிய தோத்திரப் பிரபந்தங்கள் அன்றும் இன்றுமாக ஆயிரக்கணக்கானவை. அவற்றுள் இறைவனது அருள்வழிநின்று அவனுரை தமதுரையாகக் கூறிய அருளாளர்களின் திருவாக்கே மிகச்சிறந்தது. ஒளியுள்ள மணியெல்லாம் வயிரமானாலும் உண்மையான கோவூர்தி வயிரந்தானே தனிச்சிறப்புடையது. திருமுறைப் பாகுபாட்டில் பதினொராம் திருமுறையில் இடம்பெற்றன மூன்று பிரபந்தங்கள். அம்மூன்றனுள் முதற்கண்ணது கபிலதேவநாயனார் அருளிய மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலே ஆகும்.

மூத்தநாயனார் ஆனை முகத்தான், விநாயகன், கணபதி, ஏகதந்தத்து எந்தை, முக்கட்கடாயானே,

உமையாஸ்காதலன், வேழமுகத்தெம்பிரான் என்ற பெயர்களால் இப்பிரபந்தத்தில் அழைக்கப்படுகிறார்.

இரட்டைமணிமாலை என்பது இருவகைமணிகள் கோத்தமாலை. இருவகை மணிகளைப்போல ஈண்டு வெண்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும் அமைந்துள்ளன. வெண்பா வயிரமணி; கட்டளைக்கலித்துறை மரகதமணி. இவற்றை இரத்தினபரீகை முதலிய நூல் கொண்டு துணியலாம். ஆகவே வயிரமும் மரகதமும் விரவத்தொடுத்த மாலைபோல வெண்பாவும் கட்டளைக் கலித்துறையும் விரவத்தொடுக்கப்பட்டதாதலின் இரட்டை மணிமாலை என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இருபதுபாடல் கொண்டது. ஒருபாட்டின் இறுதி எழுத்தேனும் அசையேனும் சீரேனும் அடியேனும் வரும்பாட்டின் முதலாகவரத் தொடுக்கும் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்தது.

இந்நூலமைப்பு மிக மிகச் சிறப்பானது. முதற் செய்யுள் விநாயகப்பெருமானால் அடையும் பயன்களை அடைவே காட்டி, அவரை வணங்குவதன் இன்றியமையாமையைத் தெரிவிக்கிறது. அடுத்து, எம்பயத்தைக் காட்டிலும் பயம் வேறென்றில்லை ஆதலின் மரணகாலத்து அடைந்து உய்யக்கூடிய அரண் அப்பெருமான் திருவடியே என்று அறிவித்து, அவனை வாழ்த்துதலும், காணுதலும், இடைவிடாது தியானித்தலும் செய்யின் அப்பெருமான், நினைப்பவர் நெஞ்சமே கோயிலாகக்கொண்டு எழுந்தருளுவார்; ஒருகணமும் பிரியார் ஆதலால் நாம் பல பிறவிகளில் ஈட்டிவைத்த ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிராரத்தமாகிய கன்மங்கள் தம் வலிகுன்றி அகன்றுபோம்; மேலும்

சிவஞானத்தை விரும்புவார்க்குப் போகபந்தத்தை நீக்கியருளுவர்; தேவர்களுக்குவந்த சிறப்பெல்லாம் எதனால்? அப்பெருமானை வேந்தாகப்பெற்ற ஒன்றினாலேயே. நமக்கு எங்காவது இடர் தலைகாட்டுமானால் அங்கெல்லாம் முகபடாத்தையணிந்த திருமுகத்தோடு மதம் ஒழுக தன் இரு செவிகளையும் வீசிக்கொண்டு விநாயகர் எழுந்தருளுவார்; ஆகவே நமக்கு இடர் ஏது? உலகத்தில் என்றென்றும் பொன்றாச் செல்வத்தை விரும்பும் புண்ணியர்களே! நீங்கள் என்றும் விநாயகப்பெருமானைச் சிந்தியுங்கள்; உங்களைவிட்டுத் திரு நீங்கமாட்டாள். இது சத்தியம். நல்லவர்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன். உங்கள் கடமை விநாயகப்பெருமானை வணங்குவதும், வாழ்த்துவதும், எண்ணுவதுமே; இதனை ஒருபோதும் மறவாதீர்கள்; இதனால் எல்லா நலனும் எப்பொழுதும் சித்திக்கும் என்ற கருத்துக்களை இந்நூல் முறையே தெரிவிக்கிறது.

பிறவரலாறுகள் : விநாயகப்பெருமான் சிவனுடைய குமாரர் என்பது; எல்லா அண்டங்களையும் தன் வயிற்றுள் அடக்கித் தான் விராட்சொருபி என்பதை விண்ணோர்க்கு விளக்கியது; இறைவன் திருமுடிமேல் பிறை பாம்பு இவைகளை அணிந்தது; இறைவன் விடமுண்டது ஆகிய வரலாறுகள் இந்நூலில் ஆங்காங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

வழிபடுமுறை: இந்நூல் தோத்திரப்பிரபந்தமாயினும் ஆகமநூல்போல விநாயகப்பெருமானை வழிபடும் முறையைப் பல பாடலில் குறிப்பிடுகிறது. வேறென்றையும் பற்றாத தூயமனத்தோடு கசிந்து காதல்தோன்ற, கரத்தால் கும்பிட்டும், சிரம்குனிந்தும்,

கூ

வாயார அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லியும் வழிபடுகின்ற அகப்பூசையும், மாலை சந்தனம் நைவேத்தியப் பொருள்கள் இவற்றைப் புறம்பேவைத்து வழிபடும் புறப்பூசையும், அந்தந்தப் பக்குவிகளும் அறிந்துய்ய வைத்திருப்பது மிக இனிமைபயப்பதொன்றும்.

அப்பம், அவல், எள்ளுருண்டை, கரும்பு, வாழைக்கனி, பலாவின்கனி, மாங்கனி முதலியன விநாயகப்பெருமானுக்கு விருப்பமான நைவேத்தியப் பொருள்களாம்.

விநாயகரை யானையாக உருவகித்ததற்கு ஏற்ப, பத்தர்களின் சித்தத்தை யானைகட்டும் கந்தாக உருவகித்தமையும், ஒருகோட்டு இருசெவி முக்கட் செம் மேனியன் என எண்ணலங்காரம்படக் கூறியமையும், எதனையும் காரணகாரிய இயைபுபட அருளியமையும் கவிச்சுவையுணர்வார்க்குப் பெருவிருந்தாகும்.

தேவரீர் சரணங்களை இளமைக்காலத்திலேயே பற்றிக்கொள்ளவில்லையே என்று கழிவிரக்கம் கொள்கின்ற கட்டளைக்கவித்துறை எல்லாவற்றிலும் தலைமணியாக விளங்குகிறது.

இந்நூலை அருளிச்செய்தவர் கபிலதேவ நாயனார். சங்க இலக்கியங்களிலும் தொல்காப்பிய உரைகளிலும் வருகின்ற கபில பரணர்களில் இவர் ஒருவராக இருக்கலாம் என்று துணிகின்ற பண்டைய ஆசிரியர்கள் பலர் உளர். ஆனாலும் சங்க இலக்கியங்களில் வருகின்ற கபிலர் பாரிமன்னன் காலத்தவர். அவர் பாடியதாக

உள்ள சங்கச்செய்யுளில் கடவுளைப்பற்றியகுறிப்புகள் காணப்பெறவில்லை. கபிலதேவநாயனார் திருவாக்கோ தெய்வத்தையன்றிப் பிறவற்றைச் சிந்திக்கச்செய்யாதது; உலகியலுணர்வை மறக்கச் செய்வது; ஒருவன் இருதாள்நிழற்கீழ் என்றும் இருத்துவது. ஆகவே பாடற்குறிக்கோளால் வேறுபட்ட இருவரும் ஒருவர் ஆவாரா என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதே. ஆனாலும் இளமைப்பருவத்துக் கபிலர், இயற்கை எழிலிலும் அரசியற் பொறுப்பிலும் ஈடுபட்டுப் பெரும்புகழ் படைத்த பாரியும் இறந்துபோக, அவன் பெண்களை அவன் இறந்தபின்பும் முடிமன்னர் பகைக்கு அஞ்சி ஒருவரும் மணமுடியாது ஒழிய, உலகியல்நிலை இது தானா என்று உணர்ந்து, தேறிப் பரிபாகமுற்றனர். வெறுங்கபிலர் மலபரிபாகமுற்ற பிறகு கபிலதேவ நாயனாராக ஆயினர்; மூத்தநாயனார் திருவடியைப் பற்றிநின்றே முத்திரிலை எய்தினர் என்று கொள்வதும் பொருந்துவதாகும்.

பதினொரந்திருமுறை முழுவதற்குமே திருந்திய பாடமும் விளங்கிய உரையும் இதுவரையில் வெளிவந்ததில்லை. அங்ஙனமிருக்க, சற்றேறக்குறைய 150 வருடங்களுக்குமுன் வாழ்ந்த கொட்டையூர்ச் சிவக் கொழுந்து தேசிகர் குமாரரும், திருவாவடுதுறை ஆதினத்து மகாவித்துவான் மீனாக்கிசந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடம் ஆதினத்திலிருந்து முறைப்படி பாடங்கேட்டவர்களும், சும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரியிலும் திருவனந்தபுரத்துச் சர்வகலாசாலையிலும் தமிழ்ப்பேராசிரியராகச் சிறந்துவிளங்கியவர்களுமாகிய சாமிநாததேசிகர் இந்நூலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார்.

கக

இவ்வுரைப்போக்கிலிருந்து சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தியார் முதலிய ஞான சாத்திரங்களிலும், பெரியபுராணம் திருவிளையாடல் முதலிய சைவ இலக்கியங்களிலும், தொல்காப்பியம் தொன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களிலும் ஆசிரியரது ஆழ்ந்த பயிற்சியும், எடுத்தாளும் திறமும் இனிது அறியப்படும்.

இவ்வுரை 82 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒருமுறை அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரையின் பிரதி ஒன்று மிக்க தொன்மையானதாக ஆதின வித்துவான் திரு. த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களிடம் இருந்தது. திருமுறைகளுள் ஒன்றாகிய இந்த நூலுக்குச் சிறந்த உரை மிகத்தேவை என்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி, திருவாவடுதுறை ஆதினத்து 21-ஆவது குருமகாசந்ரிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகளவர்கள் இதனை வெளியிடப் பணித்தார்கள்.

சித்தாந்தப் பெருநூல்களையும், புராணக் கரு லுலங்களையும், இலக்கண மணிகளையும் உரியகாலத்து பல்லாயிரக்கணக்காக வெளியிட்டு, இலவசமாகவே வழங்கி எல்லோரையும் தேய்வத் தமிழ்முதத்தைச் சுவைக்கச்செய்யும் ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ குருமகாசந்ரிதானம் அவர்களின் ஜன்மநக்ஷத்திரத் திருநாளிலே இந்நூல் வெளிவர அமைந்த திருவருளை மிக மிகப் போற்று கின்றேன்.

சிவாநுபவ ஞானாசாரியப் பெருந்தகைகளின் ஜன்மநக்ஷத்திரத் திருநாள் உலகத்திற்கு மிகச் சிறந்த அநுபவச் செல்வத்தை அளிப்பது மரபு. இது இந்த ஆதினத்தின் பழம்பெருவழக்கமும் ஆகும். ஆதலால்

கஉ

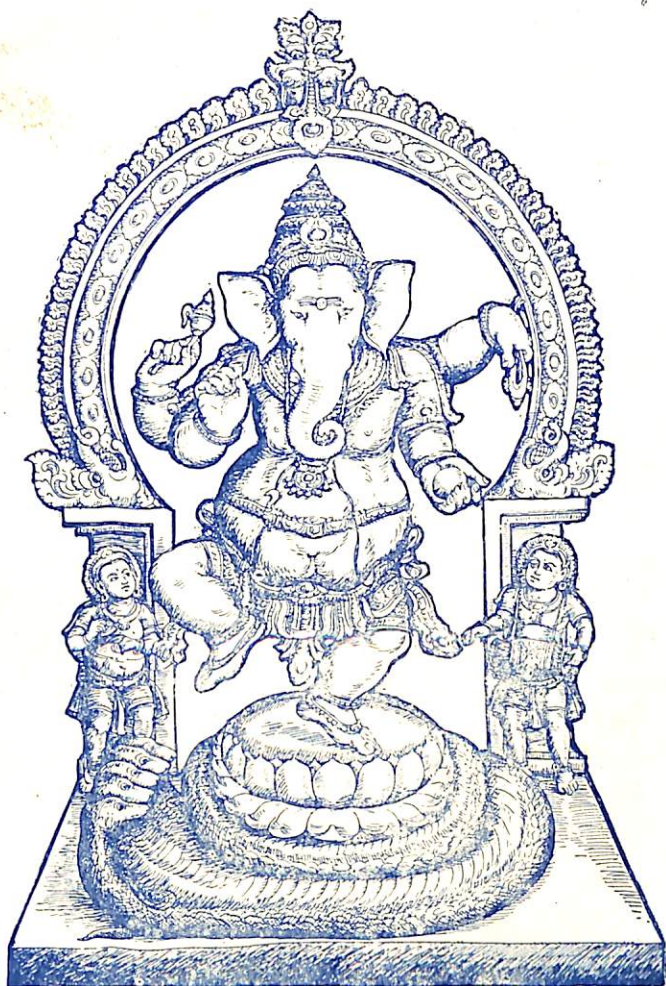
குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாசாரியசுவாமிகள் அவர்கள் ஜன்மநக்ஷத்திரவிழா ஏவிளம்பி-ஸ்ரீ பங்குனி-மீ 11-ம் நாள் நிகழுகிறது. மாணிக்கவாசகர் ஞானோபதேசம் பெற்ற ஞானபூமியைச் சார்ந்ததும், துறவிக்காட்டுக்கு அண்மையில் உள்ளதும், ஸ்ரீ - ல - ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களால் புதிதாக நிர்மாணிக்கப் பெற்றதும், சித்த ஏகாக்கிரஸ்தலமும் ஆகிய எடுத்தணிவயலில் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் அவர்களாலேயே ஸ்ரீ பஞ்சாசுடர விநாயகப் பெருமானுக்குப் புதிதாக ஓர் ஆலயம் நிர்மாணிக்கப் பெற்றதைச் சைவ நல்லுலகம் நன்கறியும். அன்று அவ்விநாயகப்பெருமானுக்கு விசேஷ அபிஷேக ஆராதனைகள் நடத்துவித்து, அப்பெருமான் சந்நிதியிலேயே இந்நூலையும் வெளியிடுவது பாராட்டுதற்குரியது.

விநாயகப்பெருமான் திருவருளைப்பெற விழையும் அன்பர்கள், இந்நூலைப்பெற்று எல்லா இன்பங்களையும் இருமையிலும் எய்துவார்களாக.

இங்ஙனம்,

திருவாவடுதுறை, }
20-3-1958. }

திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாவித்துவான்
ச. தண்டபாணிதேசிகர்.

உ
சிவமயம்

கபிலதேவநாயனார்.

அருளிச்செய்த

முத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாக்கும் செய்கருமங் கைகூட்டும் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வாணோரும் ஆனைமுகத் தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தம் கை.

1

பொழிப்புரை : ஐசுவரியத்தைப் பெருகச்செய்யும்;
தொடங்கிய தொழில்களை நிறைவேற்றச்செய்யும்; நல்ல
செல்வாக்கைப் பரவச்செய்யும்; பெருமையை விருத்தி
யடையச் செய்யும்; சாரூபபதவியைத் தரும்; தன்னை
வணங்கினோர்க்கு இங்ஙனம் தருதலினால் ஸ்ரீ கண
பதியை இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும், மிக்க விருப்
பத்துடன் தங்கள் தங்கள் கைகளைக் கூப்பி வணங்கு
வார்கள் என்றவாறு.

துட்பம் : வெண்பாப்பாட்டியல்.

“சிரெழுத்துப் பொன்பூ திருமணியீர் திங்கள்சொல்
கார்பருதி யானை கடலுலகம் - தேர்மலைமா
கங்கை நிலம்பிறவும் காண்டகைய முன்மொழிக்கு
மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை.”

இவ்விதியின்படி. இந்நூல் கற்கப் புகுவோர் களுக்கு மங்களம் பயப்பிக்கவும், உண்டு உடுத்து வாழ்தலுக்குச் செல்வம் இன்றியமையாதது என்று உணர்த்தவும் கருதி, அவ்விரண்டிற்கும் பொருந்திய 'திரு' என்னும் மங்கல முதன்மொழியை முன்வைத்தும், செல்வம் கைகூடினும் செய்யத் தொடங்கும் கருமம் கைகூட வேண்டுவது அவசியமென வெளியிடுவார் 'செய் கருமம்' என்பதை அதன்பின் வைத்தும், அவற்றோடு செல்வாக்கும் சேர்ந்திருப்பது அவசியம் என்பார் 'செஞ்சொல்' என்பதை அவற்றின் பின்னர் வைத்தும், இவை இசைந்திருப்பினும் பெருமை இல்லையாயின் அவற்றாலும் சிறப்பு இல்லை எனவும் அவற்றினும் இதுவே மேன்மையுடையது எனவும் விளக்குவார் 'பீடு' என்பதை அவைகளை அடுத்து வைத்தும், இந்நான்கும் இம்மைப்பயனைத் தாரா எனவும் அப்பயனைத்தருவது இது எனவும் வற்புறுத்துவார் 'உருவாக்கும்' என்பதைக் கடைக்கண் நாட்டியும், விநாயகப்பெருமானை வணங்கல் சில் வாழ்நாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவினையுடைய மானிடர் களுக்கு இன்றியமையாமை என்றிசைப்பார் மக்களினும் மேம்பாடுடைய தேவர்களைச் சுட்டிப் பன்மை விகுதியும் உயர்வுசிறப்பும்மையும் கொடுத்து 'வானோரும்' என்றும், நன்மொழிகூறல் பொருளீதல் முதலிய வற்றால் பிறரை வணங்குவித்தலினும் தாம் தாம் வணங்குதலே சிறப்புடைத்து என்பார் வாளா கைகூப்புவர் என்னாது 'தம் கைகூப்புவர்' என்றும் அங்ஙனம் வணங்குவோர், சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை,

“ஆடகச் செம்பொன் அணிமன் றிடங்கொண்ட
பாடகச் சிறடியாள் பாகத்தான் - சூடகக்கைக்

கங்கையாள் கேள்வன் கழறொழுஉக் கைகூப்பி
நின்றிறைஞ்சச் சென்றிறைஞ்சும் கூற்று. ”

இதில் கூறியாங்கு எமவேதனையைக் கடப்பர் எனவும் கூறினார். பெருக: இதில் ஈற்றயிர்மெய் விகாரத்தால் தொக்கது. அன்றியும் 'திருவாக்கும்' இத்தொடரில் வருமொழியை 'வாக்கு' எனப் பிரித்து உயிர்க்குறுதி பயக்கும் சிறப்பைத்தருகின்ற ஆசிமொழி எனப் பொருள்கொண்டு, 'கூட்டும்' என்னும் வினையுடனும், 'பெருவாக்கு' இதற்குப் பாரகாவியம் எனப் பொருள்கொண்டு 'பெருக்கும்' என்னும் வினையோடும் சேர்த்து முடித்துக்கொள்க. இங்ஙனமாங்கால் செய்யுளியற்றல் அருமை என்பது தோன்றச் 'செய்கருமம் கைகூட்டும்' என்பதில் அடக்காது வேறுபிரித்தும் 'வாக்கு' எனத் தனித்துப் பிரயோகித்தால் தங்கருத் திற்கு மாருகப் பொருள் கொள்ளினும் கொள்வர் எனக் கருதிப் பாரகாவியம் எனப் பொருள்கொள்ளப் 'பெரு' என்னும் உரிச்சொல்லும் உயர்வுசிறப்பு உம்மையும் கொடுத்தும், அங்ஙனமியற்றுவோர் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் இவை பொருந்திய பாக்களும் பாவினங்களும் செவிக்கு இன்பம் தருவன அல்ல ஆகலின் அவற்றைப் பத்தியகத்தியங்களில் விலக்க வேண்டும் என அறிவுறுத்துவார் 'செஞ்சொல் பெருவாக்கும்' என்றும், மேல் திரு, கருமம், செஞ்சொற் பெருவாக்கு, பீடு, உருவாக்கல் இவற்றில் ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனி விரும்புவோரும் உளர் என்பது தோன்ற ஆங்காங்கு வினையொடுக்கும் முடித்தார்.

இன்னும் 'திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும்' இத்தொடருக்கு ஐசுவரியத்தைப் பெருகச்செய்கின்ற காரியங்களைப் பலிதமாக்கும் எனவும், 'செஞ்சொல்

பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்' என்பதற்கு நற்கீர்த்தி பெருகச்செய்கின்ற பெருமையைத் தரும் எனவும், 'உருவாக்கும்' என்பதற்குச் சுத்தமாய் நித்தியமாய் சுகமாயிருக்கின்ற மோட்சத்தில் சேர்க்கும் எனவும் பொருள்கொள்ளினும் இழுக்கா. மோட்சம் சுகமாயிருக்குமென்பதற்குப்பிரமாணம்: தேவிகாலோத்தரம்,

“ ஒருபொருள் எக்கா லத்தும்
உளதாகிச் சிறப்பு டைத்தாய்
இருவினை யின்றி மேலாம்
இன்பத்தை அளிப்ப தாகும்
பொருவிலா இதன்மேல் அன்பு
பொருந்திடா தாரும் உண்டோ
திருவுலா வகன்ற கல்வி
சிறந்தசான் றோர்க டாமே.”

இதனால் அறிக.

அற்றேல், முத்தியில் கூட்டவல்லோன் முப்புர தகனகாரியாகிய முதல்வனென்பதே வழக்கு; ஈண்டு இங்ஙனம் கூறியது என்னை? அறியாது கூறினை; உப புராணங்களில் ஒன்றாகிக் காண்பத்திய மதத்தை விளக்கும் பிள்ளையார்புராணம்,

“உருவம் அருவம் உபயமென
உரைக்கப் படுமூ வர்கடமக்கும்
கருவி கரணம் முதற்பலவும்
கண்டு புரந்து துடைத்துமறைத்(து)
அருளு முதலா யவருளமும்
அறியாப் பொருளாய்த் தனதருளால்
மருவும் ஒளியாய் எங்குநிறை
வாய்மை யெதுவோ அதுபிரமம்.”

“அந்தப் பிரமம் எரியிரும்பை
யடுத்தாங் கறிவைத் தொடர்ந்துருக்
இந்த வலகில் விநாயகரென்(று) [கொண்(டு)
இணையில் பெயர்த னுண்மையினைப்
பந்தம் அகன்றோர் தெரிந்துகொளப்
புரிந்து வினையாட் டயர்ந்திருந்தும்
முந்து மலத்தான் ஒருவருமம்
முதல்வர் இயற்கை உணர்ந்திலரால்.”

இவைகளையும், அப்புராணமாதி தொடங்கியும் ஆய்ந்து
அறிக.

ஆயின், அத்துணை சிறந்தோன் மற்றத் தேவரின்
மாருக யானைமுகங்கொண்டது என்னை? கந்தபுராணம்,

“மிக்கதோர் அமரரால் வியப்பின் மானிட
மக்களால் அவுணரால் மற்றை யோர்களால்
தொக்குறு விலங்கினால் துஞ்சி டாவகை
இக்கணம் தமிழனேற் கீதல் வேண்டுமால்.”

இதில் கூறியாங்கு வரம்பெற்ற கயமுகாசுரன் இறப்புற
அவ்விருதினையும் சேரத் திருவுருக்கொண்டனன் என
அறிக.

‘ஆக்கும்’ முதலிய வினைகளின் தன்மையை
¹ “பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையில், செல்
லாதாகும் செய்யுமென் முற்றே” இதனால் அறிக.
யானை; இது ஆனை என மருவியது. ² “நாலோ ரடியாய்த்
தனிச்சொல் பெற்றுடன், ஈரெரு வாய்முதற் றிருவிகற்
பொன்றினும், நேரிசை வெண்பா எனப் பெயராகும்”

1 நன்னூல், கு - 348.

2 யாப்பருங்கலம், கு - 60.

இதனாலும் மற்றவைகளாலும் வெண்பா இலக்கணம் அறிக.

கைக்கும் பிணியொடு காலன்
 றலைப்படும் ‡ஏல்வையினால்
 எய்க்கும் கவலைக் கிடைந்தடைந்
 †தேனினை நாவளைத்துப்
 பைக்கும் அரவரை யான்தந்த
 பாய்மத ஆனைபத்துத்
 திக்கும் பணிநுதல் கண்திரு
 வாள் திருவடியே.

2

பொழிப்புரை: கவர்பட்ட நாவை வளைத்துக் கொண்டு படம்விரித்தாடுகின்ற பாம்பினை இடையிலுள்ள புலித்தோலுடையின்மேல் கச்சாகக் கட்டிய பரமேசுவரனால் இந்திரன் முதலாகிய தேவர்கள் கயமுகாசரனாலாகிய கலகம் பொருது வருந்தலுக்கு இரங்கி அருளப்பட்ட பாய்ந்தொழுகும் மும்மதமும் உடையவர்; அட்டதிக்கு, சுவர்க்கம், பாதலம் இவைகளிலுள்ளவர்கள் தங்குறைபாடு உணர்த்தி வணங்கப் பெற்ற மேன்மை உடையவர்; நெற்றிக்கண்ணும் நிறைந்த சுந்தரமும் உடையவர்; வெறுக்கத்தக்க பற்பல பிரிவினையுடைய வியாதி காரணமாக, யமன் நெருங்கிவரும்போது மனோதாபியத்தைக் குறைக்கின்ற கவலைக்குப் பயந்து திருவடித்தாமரைகளை அடைந்தேன் என்றவாறு.

அதனை நீக்கவேண்டும் என்பது இசைஎச்சம்.

துட்பம்: 1 “குறியதன் கீழாக் குறுகலும் அதனோடு உகரம் ஏற்றலும் இயல்புமாம் தூக்கின்” இவ்விதியால் ‘அரவரையான்’ இதன் நிலைமொழியை ‘அர’ எனப் பிரித்து, 2 “பால்பகாவஹிணைப் பெயர்கள் பாற்பொதுமைய” இவ்விதியால் பன்மையாக்கிக்கொண்டு ‘வரையான்’ என்பதற்கு நீக்கானெனப் பொருள்கொண்டு, சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை,

“ திருமுடியில் கண்ணியும் மாலையும் பாம்பு
திருமார்பில் ஆரமும் பாம்பு - பெருமான்
திருவரையில் கட்டிய கச்சையும் பாம்பு
பொருபுயத்தில் கங்கணமும் பாம்பு. ”

இதில் கூறியாங்கு, சிரம் கரம் உரம் முதலிய பல இடங்களினும் அணிந்தவனெனக் கொள்ளினும் வழுவன்று. விநாயகப்பெருமானுக்கு முக்கண் உண்டு என்பதற்குப் பிரமாணம்: கந்தபுராணம்,

“ அக்கணத் தாயிடை ஐங்கரத் தவனருள்
முக்கணால் வாயினான் மும்மதத் தாறுபாய்
மைக்கருங் களிநெனும் மாமுகத் தவன்மதிச்
செக்கர்வார் சடையனோர் சிறுவன்வந் தருளினான்.”

நன்னூல் உதாரணக்கவி,

3 “ மதிபாய் சடைமுடித்து மாசுணப் பைம்பூட்டுச்
சதிபாய் குறுந்தாட்டுத் தான - நதிபாய்
இருகவுட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த்தென் னுள்ளம்
உருகவிட்டு நின்ற வொளி.”

இவைகளால் அறிக.

அத்து விகாரத்தால்தொக்கது. *''முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக், கடைச்சீரொன்றும் விளங்கா யாகி, நேர்பதி னுறே நிரைபதி னேழென்று, ஓதினர் கலித்துறைக் கோரடிக்கெழுத்தே.'' மற்றவைகளையும் ஆய்ந்தறிக.

†அடியமைந்து செய்வாயென் னெஞ்சமே அப்பம் இடியவலோ டெள்ளுண்டை கன்னல் - வடிசுவையில் தாழ்வானை §ஆள்வானைத் தன்னடியா ருள்ளத்தே வாழ்வானை வாழ்த்தியே வாழ்.

3

பொழிப்புரை: சலித்துத்திரியும் என் மனமே! அப்பம் மோதகம் முதலிய சிற்றுண்டி அவல் எள் ளுண்டை கரும்பிலாகிய வெல்லம் இவைகளாவைத்து வணங்குவோனை ஆளும் பெருமானே; தன்னடியார் உள்ளக்கமலத்தில் உவந்து சதாவீற்றிருக்கின்றவனைக் குறுகித் திருவடித் தாமரைகளுக்கு மனம் வாக்குக் காயம் ஒத்துக் கைங்கரியங்களைச் செய்து துதித்து நித்தியானந்தப் பெருவாழ்வனைப் பெறக்கடவை என்றவாறு.

துதித்து என்பது இசைஎச்சம்.

நுட்பம்: 'சுவையில்தாழ்வானை' என்பதற்கு ருசியுள்ளவைகளில் பிரியசித்தனாயிருப்பவன் என்றும், 'ஆள்வானை' என்பதற்குச் சராசரவத்துக்களை ஆள்பவன் என்றும் பொருள் கோடலும் ஓர்வகை. சிவதருமோத்தரம்,

* யாப்பருங்கலக்காரிகை உரைமேற்கோள்.

பா-ம்: † அடியமர்ந்து கொள்வாயே, § ஆழ்வானை.

“பரமன் திருமுன் அமுன்முன்னும்
 பரம குரவன் திருமுன்னும்
 ஒருமை உறவே வறுமையினும்
 உதவா தவரும் சிறிதேதும்
 அரிது பொருள்தான் பச்சிலையும்
 அரிதோ அஃதும் அரிதாயின்
 திருண மதனைத் திருமுன்னே
 மாற்றல் அரிதோ செயலாலே.”

இதில் கூறியாங்கு யாதாயினும் கொண்டு செல்ல வேண்டும் எனத்தெரிப்பார், அப்பம் முதலிய வைத்து என்றும், அவை வைத்து வணங்குவோனை ஆண்டு நடத்துங்காலத்தினும் அன்புநிறைந்த அடியாரிடத்து அதிககாலமிருப்பான் என்பது தோன்ற ‘வாழ்வான்’ என்றும், ஆதலின் அதுவே விசேடம் என்பார் ‘நெஞ்சே அடியமைந்து வாழ்’ என்றும் கூறினார். துதிப்பது எங்ஙனம் என்னில், பிள்ளையார்புராணம்,

“இடர்கள் முழுதும் எவனருளால்
 எரிவீழ் பஞ்சி யெனமாயும்
 தொடரும் உயிர்கள் எவனருளால்
 சுரர்வாழ் பதியும் உறச்செய்யும்
 கடவுள் முதலோர்க் கூறின்றிக்
 கருமம் எவனான் முடிவுறுமத்
 தடவு மருப்புக் கணபதிபொற்
 சரணம் சரணம் அடைகின்றும்.”

ஈண்டுக் கூறியாங்கு எனக்கொள்க. துதிக்கில் அருளு வன் என்பதற்குப் பிரமாணம் : கருவையந்தாதி,

“சிந்தனை உனக்குத் தந்தேன்
 திருவருள் எனக்குத் தந்தாய்

வந்தனை உனக்குத் தந்தேன்
 மலரடி எனக்குத் தந்தாய்
 பைந்துணர் உனக்குத் தந்தேன்
 பரகதி எனக்குத் தந்தாய்
 கந்தனைப் பயந்த நாதா
 கருவையில் இருக்கும் தேவே.”

இதனால் அறிக. எள்ளுண்டை: இது மூன்றாம் வேற்றுமைத் தழாத்தொடர். சுவை: ஆகுபெயர். *யாதனுருபிற் கூற்றிற்குரியனும், பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” இவ்விதியால் இல்லுருபு இரண்டாம் வேற்றுமையில் வந்தது என அறிக. பின்னுள்ள ஏகாரங்கள் தேற்றப்பொருளன. அபூபம் என்னும் வடமொழி அப்பம் என்றாகியது. இது கிராமியத்தில் அப்பம் எனவும் வழங்கும்.

வாழைக் கனிபல வின்கனி
 மாங்கனி தீதாம்கனிந்த
 கூழைச் சிறுகுழை அப்பமெள்
 ளுண்டையெல் லாந்துறுத்தும்
 பேழைப் பெருவயிற் றோடும்
 புகுந்தென் உளம்பிரியான்
 வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர்
 மேனி விநாயகனே.

4

பொழிப்புரை : யானைமுகம்போல் சிறந்தமுகமும் செவ்வானம் போன்ற திருமேனியும் உடையவனாகி விளங்கும் விநாயகப்பெருமானவன் வாழைப்பழம்

* நன்னூல், கு-317.

பா-ம் : தீ தாஞ்சிறந்த, தீ கூருள்குழை.

பலாப்பழம் மாம்பழம் இப்பழங்களின் இரசக்குழம்பும், உள்தொனை பொருந்திய தேங்குழல் முதலாகிய அப்பங்களும், எள்ளுண்டையும் வாரிச் செருமுவைத் திருக்கின்ற பெரிய பெட்டகமாகிய பெரிய வயிற்றுடனே என்னுள்ளத்தில் புகுந்து அனவரதமும் பிரியாதிருப்பன் என்றவாறு.

நுட்பம்: பொதுவகையால் முக்கனி எனச் செப்பாது முறையே பிரித்தோதியது எற்றுக்கு எனில்? மூன்றுவர்க்கம் என விளக்குதற்கு என்க: §“குறியதன் கீழாக்குறுகலும் அதனோடுகரம் ஏற்றலும் இயல்பு மாம் தூக்கின்” இவ்விதியால் பலா இது பல என்றாகியது. அன்றியும், இன் சாரியையைப் பண்படி எனக் கொண்டு இனிய எனப் பொருள் கோடலும் ஓர் வகை. கனி: இது தொழிலாகுபெயர். கோபத்தோடு வந்தான் என்றாற்போல மூன்றனுருபு விசேடணப் பொருளது.

‘எல்லாம்’ என மிகுத்துச் சொல்லிய அதனால் ஆங்காங்குள்ள பற்பல அடியார்களும் விருப்பின்படி வைத்தவைகளில் ஒன்றும் ஒழியாது எனக்கொள்க. விநாயகன் : இதன் சப்தார்த்தம் துட்டர்களை அடக்குபவர், இடையூறுகளை அடக்குபவர், சுந்தரம் உள்ளவர்; இன்னும் பலவுள.

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கைதணி விப்பான் – விநாயகனே
†விண்ணுக்கும்மண்ணுக்கும் நாதனுமாந்தன்மையினால்
கண்ணில் பணிமின் கனிந்து.

5

§ நன்னூல், கு-172. பா-ம் : † விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும்.

பொழிப்புரை: உலகத்தீரே! விநாயகரே தம் அடியார்களுடைய கடுமை பொருந்திய வீணைகளின் மூலங்களைக் களைவதில் வல்லவர்; அக்கணபதியே உலக இன்பப் பற்றுக்கள் தாமேயொழியச் செய்பவர்; அவ்விநாயகரே இங்ஙனமாகச் செய்து தேவர்களுக்கும் மானிடர்களுக்கும் கர்த்தாவாயிருக்கும் தன்மையர்; ஆதலின், நீனைத்தவைகளை அடையக்கருதில் மனம் உருகிச்சென்று பணியுங்கள் என்றவாறு.

நூட்பம்: 'வீணை' என்பதற்கு முன் பின் உரிச் சொல்லும் பன்மை விசுவதியும் புணர்த்தினமையால் பொய்சொல்லல், கோட்சொல்லல், கோபித்துச்சொல்லல், பயனிலசொல்லல், களவாடப்போதல், வறிதே தொழில்செய்தல், கொலைநினைக்கை, கொலைசெய்தல், காமம், பற்று, ஆசை இவைகளைக் கொள்ளினும் ஆகாமியாதிகளைக் கொள்ளினும் இழுக்கா. விண், மண்; ஆகுபெயர். பஞ்சபூதங்களில் முதலும் ஈறும் காட்டியதாகக்கொண்டு இடை மூன்றினுக்குங்கூடக் கர்த்தா எனக் கொள்ளலுமாம். நாதன் - ஐசுவரியம் உள்ளவன்; பிறரால் யாசிக்கப்படுகிறவன்.

* கனியும் நீனைவொடு நாடொறும்
காதற் படுமடியார்க்கு)
இனியன் இனியொரு இன்னாங்
கிலமெவ ரும்வணங்கும்
பனிவெண் பிறைநறும் கொன்றைச்
சடைப்பலி தேரியற்கை
முனிவன் சிறுவன் †பெறுவன்
கொலாணை முகத்தவனே.

பொழிப்புரை : குளிர்மையும் வெண்மையும் பொருந்திய பிறையையும், மணம் நிறைந்த கொன்றை மலராலாகிய மாலையையும் தரித்த சடாபாரத்தினை உடையோனாகி ஐயம் ஏற்கும் இயல்பினையுடைய முனிந்திரனாகிய சிவபெருமானுக்குப் புத்திரசிகாமணி: இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களை அடிமையாகக் கொள்வோன்; இங்ஙனமுள்ள யானைமுகமுடையவனை உருகிய எண்ணத்தோடு நாள்தோறும் தொழ விரும்பு மடியார்களுக்குச் சுகஞ்செய்பவன், ஆனபடியினாலே, யாவரும் துதித்து வணங்குங்கள்; இனி ஒரு துன்பமும் இல்லாதவராவோம் என்றவாறு.

துட்பம் : அடைக்கலம் புகுந்தோர்களுக்கு அருள் புரிவான் என்பார் தக்கப்பிரசாபதியால் இடையூறு வந்தடைந்த மதியைக் குறிப்பித்தார். பிரமாணம்: கந்தபுராணம்.

“ தீர்ந்தன அன்றியே திங்கள் தன்னிடை
ஆர்ந்திடு கலையினை அங்கை யிற்கொளா
வார்ந்திடு சடைமிசை வயங்கச் சேர்த்தினான்
சார்ந்தில தவ்வழித் தக்கன் சாபமே.”

“எந்தை அவ்வழி மதியினை நோக்கிநீ யாதும்
சிந்தை செய்திடேல் எம்முடி சேர்த்திய சிறப்பால்
அந்த மில்லையிக் கலையிவண் இருந்திடும் அதனால்
வந்துதோன்றுநின் கலையெலாம் நாடொறுமரபால்”

இவைகளால் அறிக. ‘கனியும் நினைவும்’ என்றதனால் தாம் வேண்டியவை சோர்வின்றி நிற்கக் கேட்கக் கடவை. பிரமாணம்: தேவாரம்.

“பத்தூர்புக கிரந்துண்டு பலபதிகம் பாடிப்
 பாவையரைக் கிறிபேசிப் படிருடித் திரிவீர்
 செத்தார்தம் எலும்பணிந்து சேவேறித் திரிவீர்
 செல்வத்தை மறைத்துவைத்தீர் எனக்கொருநா
 [ளிரங்கீர்
 முத்தாரம் இலங்கிமிளிர் மணிவைரக் கோவை
 அவைபூணத் தந்தருளி மெய்க்கினிதா நாளும்
 கத்தூரி கமழ்சாந்து பணித்தருள வேண்டும்
 கடல்நாகைக் காரோணம் மேவியிருந்திரே.”

திருவாசகம்.

“தவமே புரிந்திலன் தண்மலர்
 இட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
 அவமே பிறந்த அருவினை
 யேனுனக் கன்பருள்ளாம்
 சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி
 லேன்நின் திருவடிக்காம்
 பவமே அருளுகண் டாயடி
 யேற்கெம் பரம்பரனே.”

இவைகளால் அறிக.

முனிவன் : இது சனகாதியர்க்கு உண்மை
 உணர்த்தும்போது காட்டிய மவுனம் காரணமாக
 வந்தது. பிரமாணம் : கந்தபுராணம்.

“இருவரும் உணரா அண்ணல்
 ஏனவெள் ளெயிறி யாமை
 சிரநிரை அனந்த கோடி
 திளைத்திடும் உரத்திற் சீர்கொள்

கரதல மொன்று சேர்த்தி
மோனமுத் திரையைக் காட்டி
ஒருகணம் செயலொன் றின்றி
யோசுசெய் வாரி னுற்றான் "

இதனால் அறிக. * "கொல்லே ஐயம் அசைநிலைக் கூற்றே " இவ்விதியால் கொல் அசைநிலைப்பொருளது.

ஆனை முகத்தான் பொருவிடையான் சேயழகார்
மான மணிவண்ணன் ‡ மால்மருகன் - மேனிகழும்
வெள்ளக் குமிழி மதத்து விநாயகனென்
உள்ளக் கருத்தின் உளன்.

7

பொழிப்புரை : யானே முகத்தினை உடையவன்;
போர்செய்யும் இடபவாகனமுள்ள சிவபெருமானு
டைய குமாரன்; அழகுபொருந்திப் பருத்த நீலரத்தினம்
போன்ற தேகவர்ணம் உள்ள திருமாலின் மருமகன்;
மலையிலிருந்து பெருகிக் குமிழி இடுகின்ற அருவி
போன்ற மதப்பெருக்கு உடைய விநாயகமூர்த்தி என்
உள்ளக்கருத்தில் உறைந்திருப்பான் என்றவாறு.

குறைவில்லை என்பது இசைஎச்சம்.

நுட்பம் : பல அவதாரம் எடுத்துச் சோமுகன்
முதலிய அசுரர்களைக் கொன்ற மால்விடை எனக்
குறிப்பிப்பார் 'பொரு விடை' என்றார். பிரமாணம் :
திருவாசகம்,

* நன்னூல், கு - 435.

பா - ம் : ‡ மாமருகன்.

16

முத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

“கடகரியும் பரிமாவும் தேருமுகந் தேருதே
இடபமுகந் தேறியவா நெனக்கறிய இயம்பேடி
தடமதில்கள் அவைமூன்றும் தழுவெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினன் திருமால்காண் சாழலோ.”

கந்தபுராணம்,

“சாற்று மவ்விடைக் கேதனைத் தாங்குபேர்
ஆற்றல் ஈந்த செயலறிந் தல்லவோ
மாற்ற லார்புரம் செற்றுழி மாயவன்
ஏற்றின் மேனிகொண் டெந்தையைத் தாங்கினான்.”

தனிப்பாடல்திரட்டு,

“கடம்பவனச் சொக்கருக்குக் கண்ணன்றான் வேறே
இடம்பெரிய கண்ணொன்றை ஈந்தான் - உடம்
செம்பாதி யானான் சுமக்க எருதானான் [பதனில்
அம்பானான் தேவியுமா னான்.”

இவைகளால் அறிக. விடத்தின் சாயையால் வேறு
பட்ட உருவினன் என்பார் ‘மணிவண்ணன்’ என்றார்.
பிரமாணம்; கந்தபுராணம்,

“மேல்வ ரும்கொடு விடத்தின்முன்
ஐறுதலும் வெகுண்டு
சால ஆங்கது தாமரைக்
கண்ணன்மேல் தாக்கி
மூல முள்ளதோர் வச்சிர
மணிநிறம் உருக்கி
நில வண்ணமே யாக்கிய(து)
அவனும்நின் றனனால்.”

காஞ்சிப்புராணம்,

“வருகனல் வெவ்விடம் தாக்கி
மாயவன் வெண்ணிற மேனி
கருகினன் அன்று தொடங்கிக்
கரியனெனப் பெயர்பெற்றான்
திருமல ரோனுடற் பொன்மை
தீர்ந்து புகை நிற முற்றான்
வெருவுதிசைக் கிறை யோரும்
வேற்றுரு வெய்தி அழுதார்.”

திருக்குற்றலத்தலபுராணம்,

“பாரோடு விண்ணோர்கள் பரந்தோடப்
புரந்தரனார் பதிவிட் டோடத்
தேரோடும் கதிரோட மதியோட
விதியோடத் திருமால் மேனி
காரோடத் தொடர்ந்தோடுங் கடல்விடத்தைப்
பரமனுண்டு காவா விட்டால்
ஆரோடு நீரிருப்பீர் எங்கோடி
உயிர்பிழைப்பீர் அறிவி லீர்காள்.”

இவைகளால் அறிக.

கணேசனை மருமகன் என்றதற்குப் பிரமாணம் :
மருதூரந்தாதி,

“ஒருகொம் பிருபதம் மும்மதம்
நால்வாயொ ரைந்துகரம்
பெருகும் செவிசிறு குங்கண்
புகர்முகம் பெற்றதந்தி

முருகன் தமையன் உமைமைந்தன்
ஐந்து முகன்மகன்மால்
மருகன் துணைநம் மருதாரர்
தாதி வருவிக்கவே.”

இதனால் அறிக. தனிப்பாடல்திரட்டு,

“தந்தை பிறந்திறவாத் தன்மையினால் தன்மாமன்
வந்து பிறந்திறக்கும் வண்மையினால்-முந்தொருநாள்
வீணிக்கு வேலை எரித்தான் மகன்மாமன்
காணிக்கு வந்திருந்தான் காண்.”

அரங்கநாயகரை அடுத்திருந்த விநாயகரை நோக்கி
விளம்பிய இக்கவியினாலும் அறிக. கந்தபுராணம்,

“முன்பன துருவை யெல்லாம்
முகனுறு விழியால் மாந்தித்
துன்புறு மால்மீக் கொள்ளத்
துண்ணென அரியும் சேரார்ந்தும்
அன்புடை அருளால் வந்தான்
மற்றவன் றனக்கு மாயோன்
என்பதோர் பெயரும் அஞ்ஞான்(று)
எய்திய போலும் அன்றே.”

இதனால் விஷ்ணுவுக்கு மால் எனப் பெயர்வந்த
தன்மை அறிக. விடை: தொழிலடிப்பெயர். மதத்து -
சந்தோஷிக்கச்செய்வது.

உளதள வில்லதோர் காதலென்
நெஞ்சில்வன் நஞ்சமுண்ட
வளரிள மாமணி கண்டன்வண்
டாடுவண் கோதைபங்கத்

†திளவள மாமதிக் கண்ணியெம்

மான்மகன் கைம்முகத்துக்

களகள மாமதம் §சோர்களி

யானைக் கணபதியே.

8

பொழிப்புரை: தேவர்களுக்கு இரங்கி அவர்கள் உய்யுநிமித்தம் பாற்கடலிலிருந்து பரந்தெழுந்த நஞ்சை அமுதாகக் கொண்டருளிப் பருத்து இளமை தங்கி ஒளிமிகுந்த நீலமணிபோன்ற கண்டத்தினை உடைய வன், மதுமணத்தால் வண்டுகள் சுற்றித் திரியாநின்ற செழித்த மலராலாகிய மாலையணிந்த ஸ்ரீ பார்வதிதேவி யாரை இடப்பாகத்திலும் மிக்க இளமை நிறைந்து மகிமையடர்ந்த பிறைக்கொழுந்தைப் பூமாலேபோல வும் கொண்டருளிய எங்கள் பரமேசுவரனுடைய குமாரன்; துதிக்கைபொருந்திய முகத்தினையும் களகள என்னும் இனியவோசையுடன் பாய்கின்ற மதத்தினை யும் மகிழ்ச்சியையுமுடைய மகாகணபதியை வணங்கி வாழ்த்தி வரம்பெறுதற்கு அளவில்லாததாகிய விருப்ப மொன்றே என்மனத்தில்குடியிருக்கிறது என்றவாறு.

குட்பம்: குற்றம் இருப்பினும் பொறுத்து இரட் சிப்பான் என்பார் தன்னை வழிபடாது சென்ற அடியார் நிமித்தம் நஞ்சுண்டான் மைந்தனெனக் குறிப் பித்தார். பிரமாணம்: திருவாசகம்,

“கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த
ஆலால முண்டா னவன்சதுர்தான் என்னேம
ஆலால முண்டிலனேல் அன்றயன்மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ.”

கந்தபுராணம்,

“என்றனன் விரைவிற் றன்கை ஏந்திய விடமுள்ளாகச்
சென்றது மிடற்றி லன்ன திறத்தினை யாரும் நோக்கி
இன்றெம துயிரீநீ காத்தற் கிங்கிது சான்ற யங்கண்
நின்றிட வருடி என்றே நிமலனைப் போற்ற லுற்றார்.”

இவைகளால் அறிக. சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை,

“மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர்கள்
கண்களிப்ப மன்று ளாடும்
நாயகன் கண்டம் கறுத்தன்றே
பொன்னுலகை நல்கிற் றம்ம
நாயகன் கண்டம் கருதேலந் நாட்டமரர்
சேயிழை மாதருக்குச் செங்கைகளும்
கொங்கைகளும் சிவக்கும் போலும்.”

இவ்வாசிரியத்துறையாலும் அறிக. உண்ட என்பதைக் கண்டன் என்பதனோடு முடித்துக்கொள்க. வண்டு: சாதியொருமை. கோதை: ஆகுபெயர். இளமை: இது. ¹“ஈறுபோதல் இடை உகரம் ஈ ஆதல், ஆதிநீடல் அடியகரம் ஐயாதல், தன்னொற் றிரட்டல் முன்னின்ற மெய்திரிதல், இனமிகல் இனையவும் பண்பிற்கியல்பே” இதனால் ஈறுகெட்டு, ‘இனையவும்’ என்றதனால் உகரச்சாரியை பெற்று இளவு என்குகியது.

2“இரட்டைக்கிளவி இரட்டிற் பிரிந்திசையா”
இவ்விதியால், களகள என்பது இரட்டைக்கிளவி. கணபதி - பூதகணங்களுக்குத் தலைவன்.

கணங்கொண்ட வல்வினைகள் கண்கொண்ட நெற்றிப்
பணங்கொண்ட பார்த்தட் டசடையான்-மணங்கொண்ட
தாதகத்த தேன்முரலும் கொன்றையான் தந்தளித்த
போதகத்தின் § தாள்பரவப் போம். 9

பொழிப்புரை : கண் விளங்குகின்ற நெற்றியை
யும், படமுள்ள பாம்பணிந்த சடாமகுடத்தில் வண்டு
கள் கீதம் இசைக்கின்ற கொன்றைமலராலாகிய மாலே
யையும் உடைய பரமேசுவரன் அருளிய யானைமுக
விநாயகர் திருவடியை வணங்கினால் நம்மை வருத்து
தற்கு வன்மையுடன் கூட்டங்கொண்டுவந்த எல்லா
வினைகளும் நாசம்-அடையும் என்றவாறு.

துட்பம் : தம்மை வருந்தி அடைந்தவர்களையும்,
வருத்த அடைந்தவர்களையும் காப்பான் எனக் குறிப்
பிப்பார் 'பார்த்தன் சடையான்' என்றார். பிரமாணம்:
கந்தபுராணம்,

“ ஏந்திய பின்னர் வேள்வி

எரியழற் கிடையே எண்ணில்

பார்த்தளங் கெழுந்து தியோர்

பணியினால் சீற்றத் தோடும்

போந்தன அவற்றை மாயோன்

புள்ளினுக் கஞ்சித் தன்பாற்

சேர்ந்திடு பணிக ளோடும்

செவ்விதில் புனைந்தான் எங்கோன்.”

இதனால் அறிக. தேவர்மாலையில் வண்டுகள் அடையா
எனப் பலர் கூறியிருக்க ஈண்டுக்கூறியது இறும்பூது

22 மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

போலும்; அறியாது கூறினே; யாம் கூறுதும்.
திருவாசகம்.

“அங்கி அருக்கன் இராவணன் அந்தகன் கூற்றன்
செங்கணரி அயன் இந்திரனும் சந்திரனும்
பங்கமில் தக்கனும் எச்சனும் தம் பரிசழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ.”

சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை,

“கரும்பும் சுரும்பும் அரும்பும்
பொரும்படைக் காமர்வில்வேள்
இரும்பும் கரைந்துரு கச்செய்யும்
மாலிறும் பூதிதன்றே
விரும்பும் பெரும்புலி யூரெம்பி
ரானருள் மேவிலொரு
துரும்பும் படைத்தழிக் கும்மகி
லாண்டத் தொகுதியையே.”

திருவருணைக்கலம்பகம்.

“யாதவர் குலத்துநெடு மாதவன் மருப்புடைய
வேனமிரு கத்துரு வமா
வேதமொழி பெற்ற அயனோதிமமென னப்பறவை
வேடமுமெ டுத்த திலையோ
ஓதருணை வித்தகரை மூவரில் ஒருத்தரென
ஓதியிடும் அற்பமதியீர்
சீதமதி வைத்தமுடி பாதம லரைச்சிறிது
தேடுதல் நினைத்த பரமே.”

சிவஞானசித்தியார்,

“ போகியா யிருந்து யிர்க்குப்
 போகத்தைப் புரிதல் ஓரார்
 யோகியா யோக முத்தி
 உதவுதல் அதுவும் ஓரார்
 வேகியா னாற்போற் செய்த
 வினையினை வீட்டல் ஓரார்
 ஊகியா மூட ரெல்லாம்
 உம்பரின் ஒருவன் என்பார்.”

இவைகளையும் இவைபோன்ற அரிய வாக்கியங்
 களையும் ஆராயுங்கால் ஸ்ரீ பரமேசுவரனைத் தேவரில்
 சேர்க்க நினைக்கையும் தீதே. இது நிற்க,

திருவாசகம்,

பொதும்புறு திப்போல் புகைந்தெரி
 யப்புலன் திக்கதுவ
 வெதும்புறு வேனை விடுதிகண்
 டாய்விரை யார்நறவம்
 ததும்புமந் தாரத்தில் தாரம்ப
 யின் றுமந் தம்முரல்வண்(டு)
 அதும்பும கொழுந்தே னவிர்சடை
 வானத் தடலரசே.”

“ கொள்ளுங் கில்லெனை அன்பரில் கூஉய்ப்பணி
 கள்ளும் வண்டும் அருமலர்க் கொன்றையான்
 நள்ளும் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்
 எள்ளும் எண்ணெயும் போனின்ற எந்தையே.”

24 முத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலே

பொன் வண்ணத்தந்தாதி.

“தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா
துறப்பர் துறந்தவரே
அடங்கியவ் வேட்கை அரன்பரல்
இலர்அறு காற்பறவை
முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண
னார்க்கன்றி இங்குமன்றிக்
கிடங்கினுட் பட்டக ராவனை
யார்பல கேவலரே.”

தனிப்பாடல்திரட்டு.

“தென்னொக்கும் சோலைக் கமலைப்பி
ரான்செஞ் சடாடவிதான்
என்னொக்கும் என்னில் எரியொக்கும்
அந்த எரியிலிட்ட
பொன்னொக்கும் கொன்றை கரியொக்கும்
வண்டுநற் பொற்பணிசெய்
மின்னொக்கும் கங்கை கிழக்கொல்லன்
ஒக்குமவ் வெண்பிறையே.”

இவைகளால் சிவபெருமான் அணியும் பூமாலையில்
வண்டு குழும் என அறிக. போதகம் - யானைக்கன்று.

போகபந் தத்தந்த மென்றுநிற்
பீர்புனை தார்முடிமேல்
நாகபந் தத்தந்த நாளம்
பிறைஇறை யான்பயந்த

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

25

மாகபந் தத்தந்த மாமழை
போன்மதத் துக்கதப்போர்
ஏகதந் தத்தெந்தை செந்தாள்
இணைபணிந் தேத்துமினே.

10

பொழிப்புரை : பெறுதற்கரிய மானிடதேகம் பெற்றும் பெறவேண்டியது செல்வத்திரட்சி ஒன்று தான் என்றெண்ணி அதனைத் தேடும்முயற்சியில் நிற்கின்றவர்களே ! கொன்றைமாலை அணிந்த அழகிய சடைக்காட்டிலிருந்து பாம்புடன் சிறந்த புனிற்றிளம்பிறையையுடைய பரமேசுவரன் அனுக்கிரகித்த மேகஜாலமானவை முறை பிசகாது சேரச்சொரிந்த சிறந்த மழைபோலொழுகும் மதங்களையும், கோபத்தால் போரிடும்படி வன்மைதங்கிய பெரிய ஒற்றைக் கொம்பினையுமுடைய எங்கள் சுவாமியாகிய விநாயகப் பெருமானின் தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கித் துதியுங்கள் என்றவாறு.

பெரும்பேற்றைப் பெறலாம் என்பது இசை எச்சம்.

துட்பம் : தன்னடியார்களை வருத்தினவர்களை அடாதொழியான் எனக் குறிப்பிப்பார் 'ஏகதந்தத்து எந்தை' என்றார். பிரமாணம் ; கந்தபுராணம்.

“ நின்றவன் றன்னை நேரே

நெடியபல் படைக ளேவில்

சென்றிவன் றன்னைக் கொல்லா

சிவனருள் வரத்தின் சீரால்

இன்றினிச் செய்வ தென்னென்(று)
இறைவரை உன்னி எந்தை
தன்திருக் கோட்டில் ஒன்று
தடக்கையின் முறித்துக் கொண்டான்.”

இதனால் அறிக. சிவபெருமான் சடையில் மேகம்
கூறியதற்குப் பிரமாணம்; திருவிளையாடல்,

“முறையிட்ட செழியனெதிர்
முறுவலித்தஞ் சலையென்னுக்
கறையிட்டு விண்புரந்த
கந்தரசுந் தரக்கடவுள்
துறையிட்டு வருகடலைச்
சுவறப்போய்ப் பருகுமெனப்
பிறையிட்ட திருச்சடையில்
பெயல்நான்கும் வரவிடுத்தான்.”

“நிவப்புற எழுந்த நான்கு
மேகமும் நிமிர்ந்து வாய்விட்டு)
உவர்ப்புறு கடலை வாரி
உறிஞ்சின உறிஞ்சு லோடும்
சிவப்பெருங் கடவுள் யார்க்கும்
தேவெனத் தெளிந்தோ ரேழு
பவப்பெரும் பௌவம் போலப்
பசையற வறந்த தன்றே.”

இவைகளால் அறிக. * “விரைவினும் மிகவினும் தெளி
வினும் இயல்பினும், பிறழவும் பெறாஉமுக் காலமு
மேற்புழி” இவ்விதியால் ‘நிற்பீர்’ என்பது காலவழு
வமைதி. நாகம் - நகர்வது.

* நன்னூல், கு - 334.

ஏத்தும்* எனதுள்ளம் நிற்குமால் எப்பொழுதும்
மாத்தனி வெண்கோட்டு †மாமுகத்துத் - தூத்தழல்
செக்கர்த் திருமேனிச் செம்பொற் ‡கழலைங்கை [போல்
முக்கட் கடாயானே முன். 11

பொழிப்புரை: அளவு வாய்ந்து ஒப்பு இன்றி
வெண்மை பொருந்திய கொம்புள்ள யானைமுகத்தையு
யும், பரிசுத்தமாகிய நெருப்பையொத்துச் செவ்வானம்
போன்ற திருமேனியையும், பொன்னாலாகிய வீரக்
கழலையும், ஐந்து கரங்களையும், மூன்று கண்களையும்
உடைய விநாயகப்பெருமான் சந்நிதியை அடைந்து
என்னுடைய மனமானது எப்பொழுதும் துதியா
நிற்கும் என்றவாறு.

நுட்பம்: மனம் சலனமுருமல் ஓர்வத்துவைப்
பற்றிநிற்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம்: தேவாரம்.

“அழுக்கு மெய்கொடுன் திருவடி அடைந்தேன்
அதுவும் நான் படப் பாலதொன் ருனால்
பிழுக்கை வாரியும் பால்கொள்வர் அடிகேள்
பிழைப்ப னாயினும் திருவடிப் பிழையேன்
வழுக்கி வீழினும் திருப்பெய ரல்லால்
மற்று நானறி யேன்மறு மாற்றம்
ஒழுக்க என்கணுக் கொருமருந் துரையாய்
ஒற்றியு ரெனும் ஊருடை யானே.”

பட்டிணத்துச்சுவாமிகள் திருப்பாடல்,

“எத்தொழிலைச்செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே - வித்தகமாய்க்

காதிவினை யாடி-இரு கைவிசி வந்தாலும்
தாதிமனம் நீர்க்குடத்தே தான். ”

திருக்கருவையந்தாதி,

“ இருக்கினும் நிற்கும் போதும்
இரவுகண் துயிலும் போதும்
பொருக்கென நடக்கும் போதும்
பொருந்திணை துய்க்கும் போதும்
முருக்கிதழ் கனிவா யாரை
முயங்கிநெஞ் சழியும் போதும்
திருக்களா உடைய நம்பா
சிந்தைதும் பால தாமே.”

இவைகளால் அறிக.

‘தனி’: இதற்கு ஒற்றை எனப்பொருள்கோடலும்
ஒன்று. அங்ஙனமாங்கால் செளந்தரிய லகரி வரைய
ஒடிபட்டதுபோக மற்ற ஒற்றைக்கொம்பு எனப்
பொருள்கொள்க. பிரமாணம்:

“ பிறைதவமும் எழில்தோன்றப்
பிறங்குகதிர் வெண்கோட்டால்
செறிகதிர்செய் தடங்குடுமிச்
செம்பொன்மால் வரைவாய்ப்பு
மறைபுகழும் சவுந்தரிய
லகரியினை வகுத்தெழுதும்
விறல்கெழுமு வேழமுகன்
விரைமலர்த்தா ளிணைதொழுவாம்.”

அந்நூலுரையிலுள்ள இதனால் அறிக. *வினைமுற்றே வினையேச்சமாகலும், குறிப்புமுற்று ஈரெச்சமாகலும் உளவே" இவ்விதியால் 'ஏத்தும்' இதை எச்சமாக்கிப் பொருள் கொள்க. கழல் - ஆடவர் கொடையாலும் வீரத்தாலும் அணியும் பூண்.

முன்னிளங் காலத்தி லேபற்றி
 னேன்வெற்றி மீனுயர்த்த
 மன்னிளங் காமன்தன் மைத்துன
 னேமணி டிலகண்டன்
 தன்னிளங் காய்களி றேஇமை
 யோர்சிங்க மேஉமையாள்
 தன்னிளங் காதல னேசர
 *னுமுன் சரணங்களே.

12

பொழிப்புரை: வெற்றியை விரும்பி மீனக்கொடியை உயர்த்திப்பிடித்து நிலைத்த இளமையிற் சிறந்த மன்மதனுடைய மைத்துனனே! நீலமணி போன்ற கண்டம் உடைய சிவபெருமான் அருளிய இளமையும் பிரகாசித்தலுமுள்ள யானைமுகமுடைய கணபதியே! தேவர்கள் வணங்கும் சிங்கமே! பார்வதிதேவியின் இளமை நீங்காத புத்திரனே! சகல உலகங்களுக்கும் வீடாயுள்ள உன் திருவடிகளை என்னுடைய இளமைப் பருவத்திலேயே மகிமையறிந்து பற்றிக்கொண்டேன் என்றவாறு.

கிருபைசெய்யவேண்டும் என்பது இசைஎச்சம்.

* நன்னூல், கு - 351.

பா - ம்: * னுவுன், † நிலகண்டத் தென்னிளங்.

துட்பம் : கணேசனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாக்கக் கருதித் தந்தையால் அபசயமடைந்து அனங்கனாயின வனை 'வெற்றி மீன் உயர்த்தமன் இளங்காமன்றன் மைத்துனன்' என்றும், அங்ஙனம் பரியசிக்கினும் தன்னிடத்து அன்புசெய்யவேண்டும் என்பது தோன்ற 'இளம் காய்களிறே' என்றும், உடனே மண்ணுலகிலுள்ள மதயானை போலல்லன் என்பது விளங்கத் 'தேவர் சிங்கமே' என்றும், தான் செய்யும் குற்றம் பொறுத்துக் காக்க வேண்டும் என்பது தோன்ற மாதாவின் பெயரை விளக்கி 'உமையாள்தன் இளங்காதலன்' என்றும் கூறினார். காமன் சிவபெருமான் கண்ணுலெரிந்தான் என்பதற்குப் பிரமாணம் : கந்தபுராணம்.

“ விட்டவெம் பகழி ஐந்தும்

வியத்தகு விமலன் மீது

பட்டலும் சிறிதே வேளைப்

பார்த்தனன் பார்த்த லோடும்

கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக்

கண்ணது கடிதே காமற்

சுட்டது கயிலை முற்றும்

சூழ்புகை மேவிற் றன்றே.”

இதனாலறிக. உமையாள் - உ = ஓபெண்ணே ! மா = வேண்டாம். ஓ பெண்ணே தவத்தில் இப்பொழுது போகவேண்டாம் எனப் பர்வதராஜன் சொல்லிய அவ் விருமொழியும் சேர்ந்து, பார்வதிக்கு 'உமா' என ஒரு பெயர் வழங்கித் தமிழில் * “ஆவீறையும்” என்ற விசுவதி ஏற்று 'உமை' என்றாகியது. பிரமாணம் : கந்தபுராணம்.

* நன்னூல், கு - 147.

“ அன்னைகேள் எம்மின் நீங்கி

அருந்தவம் இயற்றற் கொத்த(து)
இன்னதோர் பருவம் அன்றால்
யாண்டுமோ ரைந்தே சென்ற
நின்னுடல் பொருதால் ஈண்டிந்
நிலையினைத் தவிர்தி என்னக்
கண்ணிகை நகைத்துக் கேண்மோ
இஃதெனக் கழல லுற்றாள்.”

இதனால் அறிக. * “உருவக உவமையில் திணைசீனை முதல்கள், பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளலே” இவ்விதியால் களிறு சிங்கம் எனக் கூறினார்.

சரணுடையேன் † என்றும் தலைதொட் ‡ டிருக்கும்
முரணுடையேன் அல்லேன்யான் முன்னர் -

[திரள்நெடுங்கோட்(டு)

அண்டத்தான் அப்புறத்தான் ஆனைமுகத் தான் அமரர்
பண்டத்தான் ‡ தாள்பரவப் பண்டு. 13

பொழிப்புரை: முனை திரண்ட மருப்பினையும் பல்லாயிரம்கோடி அண்டங்களையும் உடையவன்; அவ்வண்டங்களுக்கு வெளியிலும் வியாபித்திருப்பவன்; யானைமுகத்தை உடையவன்; தேவர்களுடைய அறிவில் கலந்த அவ்விநாயகன் திருவடிகளைப் பணிவதற்குப் பழமைதொடங்கியே வணக்கமுள்ளவன். ஆயினும் முதன்மைதொடர்ந்த மனவலிமை இல்லாதவன் என்றவாறு.

* நன்னூல், கு - 410.

பா - ம: † என்று, ‡ டிருக்க, § பணியாப்.

துட்பம் : வெளிப்படை.

பண்டந்த மாதவத் ததானென்
 றினியன வேபலவும்
 கொண்டந்த நாள்குறு காமைக்
 குறுகுவர் கூருணர்வில்
 கண்டந்த நீள்முடிக் கார்மத
 வார்சடைக் கற்றையொற்றை
 வெண்தந்த வேழ முகத்தெம்
 பிரானடி வேட்கையரே.

14

பொழிப்புரை : பேரழகுவிளங்கி உயர்ந்து பருத்த மகுடம் அணிந்த நீண்ட சடைக்கற்றையும் மழை போன்ற மதமும் வெண்மை பொருந்திய ஒற்றைக் கொம்பும் யானைமுகமும் உள்ள எமது சுவாமியின் திருவடிக்கு அடியாரானவர்கள், தங்கள் கூரிய புத்தி யால் சிறப்பைத் தந்த மகா தவசவருபமான வர கணபதியே என்று நிச்சயித்து, நன்மையான மதுர முள்ள சிற்றுணவுகளைக் கையில் கொண்டுபோய்ச் சந்திதியை அடையாநிற்பார்கள் என்றவாறு.

துட்பம் : பாரதம் எழுத முறித்துக்கொண்டது போக மற்றுள்ள ஒற்றைக்கொம்புடையன் எனக் கொள்க. பிரமாணம் : திருவாதவூர்புராணம்,

“ பவளமால் வரையி னிலவெறிப் பதுபோல்
 பரந்தநீற் றழகுபச் சுடம்பில்
 திவளமா துடனின் றுடிய பரமன்
 சிறுவனைப் பாரதப் பெரும்போர்

தவளமா மருப்பொன் றெடித்தொரு கரத்தில்
தரித்துயர் கிரிப்புறத் தெழுதும்
கவளமா களிற்றின் திருமுகம் படைத்த
கடவுளை நினைந்துகை தொழுவாம்.”

இதனால் அறிக.

ஆ ஆ முன்பு கயமுகாசுரனை வதைக்கவும் பின்பு
சவுந்தரியலகரி வரையவும் ஈண்டுப் பாரதம் பொறிக்க
வும் கொம்பொடித்தாரென்றது அற்புதமே !! மதியாது
உரையற்க. சிவபெருமான் ஒவ்வொரு சமயத்தில்
அடியார்நிமித்தம் ஒவ்வொருமுகூர்த்தம் கொண்டது
போல விநாயகப்பெருமானும் தன்னடியார் நிமித்
தம் வக்கிரதுண்ட விநாயகர், சிந்தாமணி விநாயகர்,
கஜானனர், விக்கினராஜர், மயூரேசர், அபரமயூரேசர்,
பாலசந்திரர், தாமகேது, கணபதி, மகோத்கடர், உந்தி
விநாயகர், வல்லபகணேசர் எனப் பன்னிரண்டு
முகூர்த்தம் கொண்டிருக்கின்றனர், இங்ஙனம் முகூர்த்
தம் பலவாதலின் செய்கையும் பலவாக இருக்கின்றன
என அறிக.

குறுகாமல் குறுகுவர் என்றதற்கு எப்பொழு
தும் அடையாநிற்பர் எனப் பொருளுெழுதியதற்குப்
பிரமாணம்; திருவிளையாடல்,

“ கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா
றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த
பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்

எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்ததனை
 இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்
 சொல்லாமல் சொன்னவரை நினையாமல்
 நினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்.”

இதில் பொருள்கொள்ளுதல்போல் கொள்க.

வேட்கைவினைமுடித்துமெய்யடியார்க்கின்பம்செய்(து)
 ஆட்கொண்டருளும் அரன்சேயை - வாட்கதிர்கொள்
 காந்தார மார்பிற் கமழ்தார்க் கணபதியை
 வேந்தா உடைத்தமரர் விண்.

15

பொழிப்புரை : தேவருலகமானது, மெய்யடியார்
 கள் விரும்பிய தொழில்களை முடித்து அவர்களுக்கு
 மனமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்து அடிமையாகக்கொண்டு
 மோட்சம் அருளும் சிவபெருமானுடைய குமாரனை,
 பிரகாசம்பொருந்தி விளங்கும் வண்டுகள் இசைபாட
 இதழ்கள் விரிந்து தேன் ஒழுகப்பெற்றுப் பரிமளம்
 வீசாநின்ற மலராலாகிய மார்பினையுடைய கணேச
 வரனை அரசனாக உடையது என்றவாறு.

நுட்பம் : விருப்பத்தைத் தரும் தொழில்களை
 முடித்தும், மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தும் எனப்
 பொருள்கொண்டு முற்றும்மை விகாரத்தால்தொக்கது
 எனக் கொள்ளினும் அமையும். அற்றேல் எண்ணிய
 தொழில்முடிவிலுண்டாவது இன்பமாயிருக்க, அதனை
 மறந்து பின்னும் இன்பம் செய்து எனக் கூறியது
 என்னை? அற்றன்று; நெடுங்காலம் பலகாலவிட்ட
 தொழில்முடிவில் உண்டாகுவது இன்பம் அன்று.

எண்ணுதிருக்கும் வினை எய்தி எளிதின் முடிவுறுங்கா
லாகும் இன்பம் பெரிது. இங்ஙனம் கூறியது இது
எனக் கொள்க.

அமரர் - மரணமில்லாதவர் என்பது பொருள்.
ஈண்டு இவர்களை உடைய பொன்னுலகமானது
கணைசனை அரசனாக உடையது என்றதனால், அதனை
உடைய மண்ணுலகம் கொள்ளவேண்டிய தன்மை
தானே விளங்கும் எனக் கருதி, மண்ணுலகு என
மிகுத்துச் சொல்லாது வாளாபோயினர். அரன் -
சங்காரம் செய்பவன். அருளும்; இது சேய் என்ப
தனைக் கொண்டது.

விண்ணுதல் நுங்கிய விண்ணுமண்
னுஞ்செய் †வினைப்பயனால்
பண்ணுதல் நுங்கடன் என்பர்மெய்
அன்பர்கள் பாய்மதமாக்
கண்ணுதல் நுங்கிய §நஞ்சமு
துண்ட கருமிடற்றுப்
பெண்ணுத டீலும்பிரி யானொரு
பாகம் பெருமகனே.

16

பொழிப்புரை : பாய்கின்ற மும்மதத்தினையும்
நெற்றிக்கண்ணையும் உடைய விநாயகப்பெருமானே!
தேவர்கள்முடிவடையப் பாற்கடலிடத்திருந்து பரந்து
திரண்டு தொடர்ந்துவந்த ஆலகாலவிஷத்தை அமுது

பா-ம் : † வினைப்பயனும், § நஞ்சமுண் டார்கரு மாமிடற்று.

§ தும்பிரி யாவொரு பாகன்.

போலுண்டு பலரும் கண்டுமகிழ ஒடுக்கிய சீகண்டத் தையும், பார்வதிதேவியாரின் திருமேனியில் நெற்றி முதலாகப் பாதிபாகத்தையும் பிரியாது இருக்கின்ற பரமேசுவரனுடைய குமாராகிய கணபதியே! உமது மெய்யன்பர்களானவர்கள் ஆகாயம் அடர்ந்த உம்ப ருலகத்தும் இம்பருலகத்தும் உள்ளவர்களுக்கு அவ ரவர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளின் பயனை உண்பி வித்தல் உமது கடனாக இருக்கிறது என்று சொல்லு வார்கள் என்றவாறு.

நுட்பம் : உமது பிதா அடியார்களுக்கு அனுக் கிரகம் செய்யும்நிமித்தம் பார்வதிதேவியாரைப் பிரியா திருத்தல்போலத் தாமும் அது செய்ய வல்லபையைப் பிரியாது இருந்தருளவேண்டும் என்பார் 'நுதலும் பிரியான் ஒருபாகம்' எனக்குறிப்பித்தார். பிரமாணம் : கந்தபுராணம்.

“புங்கவர் யாவரும் பொருமல் கொள்ளலீர்
உங்கடம் பொருட்டிலவ் வோங்கல் வைகிய
மங்கையை மணந்து நும் வருத்தம்நீக் குதும்
இங்கினி யாவரும் ஏகும் என்றனன்.”

“இனைய கூறினள் இரதிவேண்
டிடுதலும் இணை தீர்ந்த
புனிதன் நல்லருள் எய்தியே
மங்கைநீ புலம்பாய்கேள்
வனைக ரும்குழற் கவுரியை
மேவியாம் வரைபோழ்தில்
உனது கேள்வனை அளிக்குதும்
போதியென் றுரைசெய்தான்.”

இவைகளால் அறிக. மண், விண்: ஆகுபெயர்.

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

37

பெருங்காதல் *றன்னோடு பொன்னோடை நெற்றி
மருங்கார வார்செவிகள் வீசி - ஒருங்கே
திருவார்ந்த செம்முகத்துக் கார்மதங்கள் சோர
வருவான்றன் நாமம் வரும்.

17

பொழிப்புரை: சிவந்த பொன்னாலாகிய பட்டத்தை நெற்றியில் அணிந்து, இருபக்கமும் அழகு பொருந்த நீண்ட செவிகளுண்டாக்கும் மந்தமாருத்தால் முழுவதும் பிரகாசம் நிறைந்து விளங்குகின்ற சிவந்த திருமுகத்துள்ள துதிக்கையிலிருந்து உண்டாகும் மதம் பருவகாலமழைபோல் ஒழுகச்செய்கின்ற விநாயகனுடைய திருநாமம் யான் யாதாயினுமொன்றைச் செய்யவாவது சொல்லவாவது நினைத்தாலும் மிக்க விருப்பத்துடன் என் நாவிலிருந்து வரும் என்றவாறு.

நுட்பம்: இராமாயணம்.

“சிறற்றிடைச் சிதை யென்னும்
நாமமும் சிந்தை தானும்
உற்றிரண் டொன்றாய் நின்றால்
ஒன்றொழித் தொன்றை யுன்ன
மற்றொரு மனமும் உண்டோ
மறக்கலாம் வழிமற் றியாதோ
கற்றனர் ஞானம் இன்றேல்
காமத்தைக் கடக்க லாமோ.”

நைடதம்.

“பொற்றடந் தேர்மிசைப் பொலிந்துத் தேர்ந்றிய
மற்றடந் தேளினான் வனப்பு நோக்கினார்
உற்றதோர் வியப்பினுக் குள்ளம் ஈந்துதாம்
வெற்றுடம் பாயினார் விண்ணு ளோரெலாம்.”

இவ்வாக்கியங்களுக்கு மாருகத் தாம் நினைப்புரு
வாகிய மனமொன்றே ஒரேசமயத்தில் ஒன்றிற்கு மேற்
பட்ட கருமமியற்றும் என்பது விசித்திரமே! நன்று
நன்று! நீ காட்டிய காட்டுக்கள் காம நுகர்ச்சியை
விளக்கிக் கற்பனையோடு கலந்தவை ஆதலின் அங்ங
னம் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஈண்டு ஞானத்தை
விளைக்கப் பத்தி கலந்ததாகலின் அங்ஙனம் கொள்ள
லாகாது என்றும், ஒருகால் சங்கற்பங்கள் கூடிநிற்
பினும் அவை மெய்யறிவினர்க்கு இல்லை என்றும்
அறிக. பிரமாணம்: அவிரோதவுந்தியார்,

“நீங்கா தெவற்றெடு நின்றாலும் நெஞ்சிடைத்
தாங்கான் மெய்ஞ்ஞானியென் றுந்திபற
சலமரை யாதியொத் துந்திபற.”

அமுதசாரம்,

“அருந்தல் பொருந்த லவையொக்கு மேனும்
பெருந்தகையோ ருள்ளம் பெரிதே - திருந்து
மனத்தின்வே றேபதியும் மைந்தனும் மாதின்
தனத்தின்வே றல்லவே தான்.”

அருட்பிரகாசம்,

“கடையே கிக்காம நுகர்வா
ளொருகன்னி காக்கும்சுற்றத்
தடையால் வருந்தி யுறலின்பி
ராரத்தத் தாலெவற்றின்

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

39

இடைஞான வானந்தம் பெற்றோர்
இருந்தும்பற் றின்றியெல்லாம்
உடையான் திருவடிக் கீழே
மனம்வைத் துறங்குவரே.”

“ஈங்கழ னீருக் கவியினும்
ஒரிடத் தின்மிகுத்த
ஓங்கழற் கீரம் இலையென்கை
போலெவ் வுபாதியையும்
நங்கினர்க் கன்றின் கின்றினும்
ஒரொரு நீடறிஞர்க்(கு)
ஆங்கவை சூழினும் தாழ்விலென்
ரோதுவர் ஆய்ந்தவரே.”

நீதிசாரம்,

“நீற்றில் கழற்கொடியும் நீர்த்தா மரையிலையும்
சேற்றில் கிடந்த சிறுபுழுவும் - சாற்றுங்கால்
மண்ணில் தமனியமும் மாஞானி கள்மனமும்
எண்ணிக்கொள் ஐந்தும் இவை.”

இவைகளால் அறிக. 11-ம் கவியுரையையும் நோக்குக.
*“மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே”
இவ்விதியால், ‘செம்முகத்துக் கார்மதம்’ எனப் பிரயோ
கித்தது முரண்.

வருகோட் டருபெருந் தீமையும்
காலன் தமரவர்கள்
அருகோட் டருமவ ராண்மையும்
காய்பவன் கூர்ந்தஅன்பும்

* யாப்பருங்கலம், கு. - 38.

தருகோட் டருமர பிற்பத்தர்
சித்தத் தறியணையும்
ஒருகோட் டிருசெவி முக்கட்செம்
மேனிய ஒண்களிநே.

18

பொழிப்புரை : அன்புடன் அடிமை செய்வதில் கோணாத அருமை பொருந்திய அடியார் வரிசைப்படி அவரவர்களுடைய மனமாகிய தறியில் கட்டப்படுகின்ற ஒற்றைக்கொம்பும் இரண்டு செவியும் மூன்று கண்ணும் சிவந்ததேகமும் கீர்த்தியும் உடைய யானை முகனே, தன்னடியாருக்குப் பகைகொண்டு விரோதியாயெழும்பினோர் செய்யும் பொல்லாங்கினையும், கால தூதர்களானவர்கள் தந்தலைவர்பால் கொண்டுபோகுங்கால் காட்டும் வீரத்தினையும், யமன் நடத்தும் மறத்தினையும் அழிப்பவன் என்றவாறு.

துட்பம் : இம்மையில் பகைவர் துன்பமும் முடிவில் யமதூதர் முதலியோர் துன்பமும் உண்டென்று குறிப்பித்தமையால் முத்தி அருளவேண்டும் என்பது இசைஎச்சம். நீதிநெறிவிளக்கம்.

“சிறிய பகையெனினும் ஒம்புதல் தேற்றார்
பெரிதும் பிழைபா டுடையர் - நிறைகயத்(து)
ஆழ்நீர் மடுவில் தவளை குதிப்பினும்
யானை நிழல்காண் பரிது.”

இதனால் பகைவர் துன்பம் அறிக. தேவாரம்,

“புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவழிந்திட் டைம்மேலுந்தி
அலமந்த போதாக அஞ்சேலென்
றருள்செய்வான் அமருங்கோயில்

வலம்வந்த மடவார்கள் நடமாட
முழுவதிர மழையென்றஞ்சிச்
சிலமந்தி அலமந்து மரமேறி
முகில்பார்க்கும் திருவையாறே.”

பெருந்திரட்டு.

“பரண மாகிய பெண்டிரும் சுற்றமும்
பண்டுதங் கையிற்றந்த
இரண மானவை கொண்டிட இவரைவிட்
டியம்பிடா திவனோகும்
மரண வேதனை யாவரால் அறியலாம்
மயங்கியைம் புலனந்தக்
கரணம் யாவையும் கலங்கிட வருந்துயர்
கடவுளே அறிகிற்பான்.”

“வந்திடு மரணத் துன்பம்
மறித்துரை செய்யப் போமோ
உந்திமேல் ஐயும் பித்தும்
உணர்வொடு பொறிக லங்கி
நந்திடா இருளே மூடி
நாவுலர்ந் தலமந் தென்னே
இந்தமா விறப்பிற் றுன்பம்
பவத் துன்பத் தெண்ம டங்கே.”

ஆனந்தத்திரட்டு.

“கருவிடை அழுந்துந் துன்பமு நிலத்தின்
கண்ணுறின் கொடியவெந் நோயால்
மருவுவெந் துயரும் நரைதிரை யெய்தி
வருந்திடு துன்பமும் கூற்றால்

உருவினை யொருவுந் துன்பமும் மீட்டுங்
கருக்குழி யொன்று நு துயரும்
வெருவர எண்ணி இன்பவி டதனை
மேவநன் குணர்தலே வேண்டும்.”

இவைகளால் முடிவிலாத துன்பம் உணர்க. முத்தி அருளவேண்டும் என்பது இசைஎச்சம் என்பதை விட்டுச் சொர்க்காதிபோகம் அருளவேண்டும் என்பது இசைஎச்சம் என்றால் வந்த வழியாது? நன்று நன்று! இதில் இறப்பும் பிறப்பும் போரும் பயமும் காமமும் நோயும் இருத்தலால் அங்ஙனங்கூறில் வழுவாம் என உணர்க. பிரமாணம்: பெருந்திரட்டு,

“தீய அசுரர் பயமுண்டு
செற்றம் ஆர்வம் மிகவுண்டு
நோயுண் டனங்க னொருண்டு
நோய்கட் கெல்லாம் தாயான
காயம் உண்டு கைதொழுவேண்
டினரும் உண்டு கற்பத்தே
மாயுந் தன்மை உண்டானால்
வானோர்க் கென்னை வளனுண்டே.”

இதனால் அறிக. திருவாசகம்.

“அவமாய தேவர் அவகதியில் அழுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாமொழிந்து [சோதி
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.”

இதில் இழித்துக்கூறியது அறிந்துகொள்க. கோள் : ஆகுபெயர்; கிரகம் எனப் பொருள் கொள்ளினும்

இழுக்கா. காலன் - பாப புண்ணியங்களை அல்லது ஆயுளைக் கணக்குச்செய்பவன்.

களியானைக் கன்றைக் கணபதியைச் செம்பொன்
ஒளியானைப் பாரோர்க் குதவும் - அளியானைக்
கண்ணுவதும் கைத்தலங்கள் கூப்புவதும் மற்றவன்
நண்ணுவதும் நல்லோர் கடன். [தாள் 19

பொழிப்புரை: மகிழ்ச்சி பொருந்திய யானைக்
கன்றை; கணேசனை; மாற்றையர்ந்த பொன்போலப்
பிரகாசமுள்ளவனை; பூவுலகில் வாழுகின்றவர்களுக்குக்
கிருபைசெய்கின்றவனை இதயகமலத்தில் தாபித்துப்
பூசைசெய்வதும், கரதலங்களைச் சிரசின்மேல் ஏற்றிக்
குவித்து வணங்குவதும், அவர் எழுந்தருளியிருக்கும்
திவ்வியக்ஷேத்திரங்களை அடைந்து அவ்விநாயகப்பெரு
மான் திருவடித் தாமரைகளைச் சேர்ந்து வணங்கித்
துதிப்பதும், சரீரத்தின் இழிவையும் அது கிடைத்த
அருமையையும் அதனாலாகும் பயனையும் அறிந்தோ
ருடைய கடனாகும் என்றவாறு.

நுட்பம் : மனம் வாக்குக் காயங்களால் வழிபட
வேண்டுமென்பது கருத்து. எப்போதும் முகமலர்ச்சி
யோடு இருப்பார் என்பார் 'களியானை' என்றும்,
விநோத விடயங்களில் செல்லார் என்பார் 'கணபதி'
என்றும், தேகத்தளர்வு இல்லார் என்பார் 'செம்பொ
னொளியான்' என்றும், தன்னடியார் எண்ணுறும்படி
இரட்சிப்பார் என்பார் 'உதவும் அளியான்' என்றும்
பிரயோகித்தார். தேகம் இழிவுடையது என்பதற்குப்
பிரமாணம்: திருக்கடைக்காப்பு,

“என்பினாற் கழிநிரைத் திறைச்சிமண்
 சுவரெறிந் திதுநம்மில்லம்
 புன்புலால் நாறுதோல் போர்த்துப்பொல்
 லாமையான் முகடுகொண்டு
 முன்பெலாம் ஒன்பது வாய்தலார்
 குரம்பையின் மூழ்கிடாதே
 அன்பனா நூர்தொழு துய்யலா
 மையல்கொண் டஞ்சல்நெஞ்சே.”

திருவாசகம்,

“பொத்தை யூன்சவர் புழுப்பொதிந்
 துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்குரை
 இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின்
 றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை
 முத்து மாமணி மாணிக்க
 வயிரத்த பவளத்த முழுச்சோதி
 அத்தன் ஆண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய
 அதிசயம் கண்டாமே.”

சிவதருமோத்தரம்,

“அடுத்தவை யூத்தை யாக்கும்
 உடம்பைநல் லறிவால் தோலை
 விடுத்துளே வேறு வேறு
 நரம்பினே டிறைச்சி யென்பால்
 தொடுத்தஇம் மாலை தன்னைத்
 தூய்தின்மை நோக்கித் துன்பம்
 எடுத்தனிக் காம பாசம்
 எறிகிலர் என்னே என்னே.”

இவைகளால் அறிக. மானிடதேகம் கிடைப்பதின்
நன்மைக்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தியார்,

அண்டசம் சுவேத சங்கள்
உற்பீசம் சராயு சத்தோ(டு)
எண் தரு நாலெண் பத்து
நான்குநா ருயி ரத்தால்
உண்டுபல் யோனி யெல்லாம்
ஒழித்துமா னிடத்து தித்தல்
கண்டிடில் கடலைக் கையால்
நீந்தினன் காரி யங்காண்.”

“கருவினுள் அழிவ தாயும்
கழிந்திடா தழிவ தாயும்
பரிணமித் தழிவ தாயும்
பாலனாய் அழிவ தாயும்
தருணனாய் அழிவ தாயும்
தான்நரைத் தழிவ தாயும்
உருவவே யழிவே யானால்
உள்ளபோ தேபார் உய்ய.”

ஞானவாசிட்டம்,

“எறியும் கடலி னுகத்தொகையில்
யாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோல்
பொறிவெம் பிறவி யநேகத்தால்
புருடன் விவேகி யெனப்பிறந்தும்
முறியும் பிறவிப் பயனிலவிம்
மோக மமையுஞ் செய்தொழிலால்
செறிவ தென்னே இவற்றாலே
தினங்க ளெல்லாம் சென்றிடுமால்.”

46

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை

இவைகளால் அறிக. அதனாலாகும் பயன் அடைத
லுக்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம்.

“ அழியும் யாக்கைகொ டேயழி யாப்பதம்
கெழுவார் நல்லதே பெற்ற கேள்வியும்
அழியும் யாக்கை தனையழி யாதென
விழுவ ரேநர கக்குழி வெய்யவர்.”

பிரபுலிங்கலீலை,

“ எய்தற் கரிய யாக்கைதனக்(கு)
எய்திற் றென்றால் அதுகொண்டு
செய்தற் கரிய அறங்கள்பல
செய்து துயர்கூர் பிறவியினின்(று)
உய்தற் கொருமை பெறவொண்ண(து)
உழல்வோன் உடம்பு பொற்கலத்தில்
பெய்தற் குரிய பால்கமரில்
பெய்வ தொக்கும் என்பரால்.”

நாலடியார்,

“ அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால்
பெரும்பயனும் ஆற்றவே கொள்க - கரும்பூர்ந்த
சாறுபோல் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன்
கோதுபோல் போகும் உடம்பு.”

சித்தாந்தப்பிரகரணம்.

“மந்திரவாள்பெற்றுப்பகைவெல்லான்மற்றதுகொண்
டந்தேக தன்மெய்யை யரிந்தான்போன் - நிந்தவுடல்
கொண்டுமுத்தி செல்லுங் குறிப்பின்றிச் சிற்றின்பம்
கண்டுவினைக் காளாங் கணக்கு.”

இவைகளால் அறிக.

இதயகமலத்தில் பூசைசெய்யவேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம்: சிவஞானசித்தியார்,

“நாட்டுமித யந்தானும் நாபியினில் அடியாய்

ஞாலமுதல் தத்துவத்தால் எண்விரல்நா ளத்தாய்
மூட்டுமோ கினிசுத்த வித்தைமல ரெட்டாய்

முழுவிதழ்எட்டக்கரங்கள் முறைமையினி னுடைத்
காட்டுகம லாசனமேல் ஈசர்சதா சிவங்கள் [தாய்க்

கலாமூர்த்த மாமிவற்றின் கண்ணாஞ்சு சத்தி

வீட்டைஅருள் சிவன்மூர்த்தி மானாகிச் சத்தி

மேலாகி நிற்பனிந்த வினைவறிந்து போற்றே.”

“அந்தரியா கந்தன்னை முத்திசா தனமாய்

அறைந்திடுவர் அதுதானும் ஆன்மசுத்தி யாகும்

கந்தமலர் புகையொளிமஞ் சனமமுது முதலாக்

கண்டனா ளலாம்மனத்தாற் கருதிக் கொண்டு

சிந்தையினிற் பூசித்துச் சிவனைஞா னத்தால்

சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க

வந்திடும்அவ் வொளிபோல மருவிஅர னுளத்தே

வரவரவந் திடுவன்பின் மலமான தறுமே.”

பாக்கியபூசை செய்யவேண்டும் என்பதற்குப்
பிரமாணம்: சிவஞானசித்தியார்,

“புத்திரமார்க் கம்புகலில் புதியவிரைப் போது

புகையொளிமஞ்சனமமுது முதல்கொண்டைந்து

சுத்திசெய்தா சனம்மூர்த்தி மூர்த்தி மானும்

சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த

பத்தியினால் அருச்சித்துப் பரவிப் போற்றிப்

பரிவினோடும் எரியில்வரு காரியமும் பண்ணி

நித்தலும்இக் கிரியையினை இயற்று வோர்கள்

நின்மலன் தன் அருகிருப்பர் நினையுங் காலே.”

ஆலயங்களில்போய் வணங்கவேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம் : சிவஞானசித்தியார்.

“ திருக்கோயி லுள்ளிருக்கும் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவேகண்டவர்க்குச்சிவனுறைவனாகே
உருக்கோலி மந்திரத்தா லேநினையு மவர்க்கும்
உளனெங்கும் இலனிங்கும் உளனென் பார்க்கும்
இருப்பாய வடிவாகி இந்தனத்தின் எரிபோல்
மந்திரத்தின்வந்துதிப்பன் இருஞ்சரபிக் கெங்கும்
உருக்காண வொண்ணாத பால்முலைப்பால் விம்மி
ஒழுகுவதுபோல்வெளிப்பட்டருளுவனன்பர்க்கே.”
ஒளவையார்.

“ ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று ”

இவைகளால் அறிக.

நல்லார் பழிப்பில் எழிற்செம்
பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக
மேபுர முன்றெரித்த
வில்லான் அளித்த விநாயக
னேஎன்று மெய்ம்மகிழ்
* வல்லா ரிடத்தன்றி மாட்டாள்
இருக்க மலர்த்திருவே.

20

பொழிப்புரை : இரத்நபரீட்சையில் தேர்ச்சியுடையோரால் புகழப்பெற்ற அழகினையுடைய செம்பவனமும் நிறத்திற்குத் தோற்று நாணமடைய மிகச் சிவந்த சரீரமும், தழும்புருத திருமுகமுமுடைய கணபதியே!

* பி - ம்: வல்லார் மனத்தன்றி.

திரிபுரம் எரிசெய்த வன்மையுள்ள பரமேசுவரன் அருளிய விநாயகப்பெருமானே! என்று புகழ்ந்து துதித்து உண்மையாக மகிழ்ச்சியடையத் திறமில்லாத வர்களிடத்தில் செந்தாமரை மலரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இலக்குமிதேவியானவள் இருக்கமாட்டாள் என்றவாறு.

அங்ஙனம் மகிழ்வல்லாரிடத்து இருப்பாள் என்பது கருத்து.

துட்பம்: 'மிகவுயர்ந்த பவளம் என்பார் 'நல்லார் எழில் செம்பவளம்' என்றும், தெய்வத்தன்மையுள்ள யானைமுகமேயன்றி உலகிலுழந்துதிரியு மும்மல முகத்தோன் அன்றென்பார் 'பொல்லாமுகத்தெங்கள் போதகம்' என்றும், அடியார் ஒவ்வொருவரையும் பிரியாது இருப்பான் என்பார் 'எங்கள் போதகம்' என்றும், நீங்கா இளமையான் என்பார் 'போதகம்' என்றும், அடியார் பவத்தை அதம் செய்வான் என்பார் 'புரமுன்றெரித்த வில்லான் அளித்த விநாயகன்' என்றும், யாவரும் வணங்க உயர்ந்தோன் என்பார் 'விநாயகன்' என்றும், உள்ளன்பினரிடத்து உவப்பு அடையவேண்டும் என்பார் 'மெய்ம்மகிழ்' என்றும், பூதலமதனில் புகழால் பொலிந்து, பாவலர் காவலர் பரவ உயர்ந்து, சித்தம் தெளிந்து பத்தியில் பதிந்த, கபிலதேவர் கட்டுரையாய, பெருமைய மொழிகளைப் பிரயோகித்தனர்.

பொல்லம் - தைத்தல். இது, கம்மியர் உளியால் துவாரம் செய்யப்படாத எனப்பொருள் கொடுத்துச் சுவயம்புத் திருமேனி எனக் குறிப்பிக்கின்றது. பிரமாணம்: திருவாசகம்,

“ நெக்கு நெக்குள் ன்ருகியுருகி
 நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும்
 நக்கும் அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி
 நானா விதத்தால் கூத்து நவிறற்சி
 செக்கர் போலும் திருமேனி
 திகழநோக்கிச் சிலிர்சிலிர் துதுப்
 புக்குநிற்ப தென்று கொல்லோஎன்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. ”

ஈண்டு ‘பொல்லாமணி’ என்பதற்குத் துவாரமிடப் படாத மணி எனப் பொருள்கொள்ளல் போலக் கொள்க. அத்தும் ஐகாரமும் விரிந்தன. உயர்வு சிறப்பு உம்மையும். ‘இடத்து’ ‘இருக்க’ இவைகளின் ஈற்றில் தேற்றப்பொருள் கொடுத்து நிற்கும் ஏகாரங்களும் தொக்கன. பிரவாளம், பிரவாலம் இவ்வடமொழி பிராகிருதத்தில் பவளம் எனவும் தமிழில் பவளம் எனவும் பவழம் எனவும் வழங்கும்.

இப்பிரபந்தத்திற்கு எனது சிற்றறிவிற்கு ஏற்ப ஓர் சிற்றுரை எழுதினேன்; பேரறிவுடையோர் விரித்து உணர்ந்துகொள்க.

நன்று நன்று!! இருவகைக் கவியால் இயற்றப் பட்ட சிறியதொகையுள்ள இச்செய்யுளைப் பிரபந்தம் என்பதற்கு விதி யாண்டையது?

* “இரட்டைமணி மாலையா மிணைந்த பப்பத்தாய், வெண்பா கலித்துறை விரவப்பாடலே” இதனாலறிக.

* தொன்னூல்.

எவ்வகைப் பிரபந்தங்களும் பாயிரம் முன்னுடையதாயிருப்பதைக்கண்டு கேட்டுக் கற்றிருக்க, அஃதமை வின்றிவரும் இதனைப் பிரபந்த வகையில் அமை வித்தது என்னை? பிரபந்தம் இயற்றுங்கால் வரும் விக்கினங்களைப் போக்கும்பொருட்டு விநாயகவணக்க மொன்றியற்றியிருவது ஆன்றோர் ஆட்சி. இப்பிரபந்தமே அவரது ஆகலின் அங்ஙனமியற்றியிடப்படிந் மிகையாம் என உணர்க. பொழிப்புரை, நுட்பவுரை இவைகளின் தன்மையை விளக்கும் விதிகள் எவை? “பொழிப்பெனப்படுவது பொருந்தியபொருளைப், பிண்டமாகக் கொண்டுரைப்பதுவே” “நுட்பம் என்பது நுழைபொருள் யாவும், திட்பமாகத் தெளியக் கூறல்” என்னும் இப்பழஞ்சூத்திரங்களால் முறையே உணர்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலே

உரையுடன் முற்றுப்பெற்றது.

